

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/207159,Znamy-nazwiska-kolejnych-17-zidentyfikowanych-ofiar-totalitaryzmow.html>

26.02.2026, 21:50

Znamy nazwiska kolejnych 17 zidentyfikowanych ofiar totalitaryzmów

- Tych 17 nazwisk jest dowodem na to, że niepodległość i wolność, w której my żyjemy i której jesteśmy wyłącznie depozytariuszami, jest okupiona wielką walką i ogromnym cierpieniem narodu polskiego. Tych 17 życiorysów jest dowodem na to, że jesteśmy zobowiązani, aby zawsze powracać po swoich z obowiązku wobec przeszłości, ale także wobec przyszłości - powiedział prezes IPN dr Karol Nawrocki podczas uroczystości wręczenia not identyfikacyjnych.

01.10.2024

[Poszukiwania](#)

1 października 2024 roku w Belwederze w Warszawie ogłosiliśmy nazwiska 17 osób, których szczątki zostały odnalezione i zidentyfikowane w ramach działań Instytutu Pamięci Narodowej.

Zastępca prezesa IPN dr hab. Krzysztof Szwagrzyk zaznaczył, że od 12 lat IPN ujawnia na konferencjach identyfikacyjnych imiona, nazwiska, wizerunki i biografie zamordowanych, zamęczonych, straconych w XX wieku Polek i Polaków, którzy zostali odnalezieni i zidentyfikowani wysiłkiem pracowników Biura Poszukiwań i Identyfikacji Instytutu Pamięci Narodowej:

- Konferencje identyfikacyjne IPN to coroczny meldunek, raport składany państwu polskiemu i jego obywatelom. Raport o skutecznych działaniach, prowadzonych przez IPN, który spełnia swój obowiązek poszukiwań i identyfikacji, ale także swoiste katharsis, oczyszczenie, uwolnienie od cierpienia, od tej trwającej wiele lat, wiele pokoleń, udręki niemożności poszukiwań i pochówku swoich zamordowanych, poległych, zamęczonych rodaków.

Ewa Garczyńska, wnuczka Jana Dziegielewskiego, w imieniu rodzin bohaterów powiedziała, że to wielkie szczęście, że osoby, którym po tylu dekadach przywrócono tożsamość nie będą musiały już spoczywać w bezimiennych mogiłach, a ich rodziny będą mogły w godny sposób oddawać im cześć w miejscu docelowego spoczynku i uczcić ich poświęcenie byśmy mogli żyć w wolnym i niepodległym kraju:

- Dziękujemy Instytutowi Pamięci Narodowej za ogrom pracy i trud włożony w żmudny proces identyfikacji szczątków poległych. Podziękowania należą się również wszystkim pasjonatom historii, stowarzyszeniom, instytucjom, osobom, które dokonywały ekshumacji i wszystkim tym, którzy zaangażowani byli w poszukiwania i badania genetyczne. Dzisiejsza podniosła uroczystość jest zwieńczeniem całego procesu poszukiwań i identyfikacji jest niezmiernie ważna dla historii Polski jak i dla naszych rodzin, ojczyźnie dodaje kolejnych bohaterów, a rodzinom silne poczucie wiary, że ich ofiara krwi nie poszła na marne.

W uroczystości wręczenia not identyfikacyjnych wzięli udział: rodziny zidentyfikowanych ofiar, Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Wojciech Kolarski, zastępcy prezesa IPN: dr hab. Karol Polejowski, dr Mateusz Szpytma oraz przedstawiciele władz i

instytucji państwowych.

Transmisja na kanale IPNtv

Szczątki 17 zidentyfikowanych osób zostały odnalezione w ramach prac Biura Poszukiwań i Identyfikacji IPN prowadzonych m.in. w Starym Grodkowie (ofiary operacji „Lawina”), na terenie cmentarza św. Wojciecha w Łodzi (ofiara zbrodni dokonanej w niemieckim obozie dla dzieci i młodzieży przy ul. Przemysłowej) oraz na terenie Cmentarza Bródzieńskiego w Warszawie (ofiara zamordowana na terenie Więzienia Karno-Śledczego Warszawa III, tzw. „Toledo”). Łączna liczba osób zidentyfikowanych w ramach działań Instytutu Pamięci Narodowej sięga 280 nazwisk.

[Prace poszukiwawcze i identyfikacyjne prowadzone są w ramach ustawowej działalności Instytutu Pamięci Narodowej.](#) Zespół Biura Poszukiwań i Identyfikacji odnalazł dotychczas szczątki ok. 2600 osób w kilkuset lokalizacjach w kraju i za granicą. Tylko w 2023 i 2024 r. r. przeprowadzono prace w 96 lokalizacjach odnajdując 170 osób. Działania prowadzono m.in. na terenie Gór Czechowskich w Lublinie, Cmentarza Wojskowego na Powązkach, w Mucznem (Bieszczady), w Rembertowie oraz wielu lokalizacjach na Litwie (m.in. Kalwaria Wileńska). Należy także podkreślić rozpoczęcie prac poszukiwawczych na terenie cmentarza św. Wojciecha w Łodzi, gdzie odnaleziono szczątki ofiar niemieckiego obozu dla dzieci i młodzieży przy ul. Przemysłowej.

W Bazie Materiału Genetycznego IPN zgromadzono blisko 5200 próbek materiału genetycznego od ofiar oraz ich rodzin, co pozwala na uzyskiwanie kolejnych identyfikacji odnajdywanych szczątków. Pracę zespołu Wydziału Identyfikacji BPiI wspomagają analizy dokonywane za pomocą systemu CODIS pozyskanego przez IPN z Federalnego Biura Śledczego Stanów Zjednoczonych (FBI).

Reportaż

* * *

Sylwetki 17 osób zidentyfikowanych przez Biuro Poszukiwań i Identyfikacji

* * *

Poniżej prezentujemy portrety zidentyfikowanych ofiar wraz z krótkimi biogramami

Jan Dziegielewski

Urodził się 2 stycznia 1910 r. w Skrzanach w powiecie gostyńskim. We wrześniu 1939 r. brał udział w wojnie obronnej. Zginął w czasie walk o twierdzę Modlin. Pierwotnie został pochowany na terenie Państwowej Stoczni w Modlinie. Po ekshumacji przeprowadzonej w grudniu 1939 r. jego ciało oraz 17 innych żołnierzy WP zostało przeniesione do grobu w pobliżu pomnika poświęconego Marynarzom poległym w 1920 r.

Szczątki Jana Dziegielewskiego zostały odnalezione w marcu 2019 r. podczas prac ekshumacyjnych prowadzonych przez IPN na terenie Twierdzy Modlin.

Antoni Gwiżdż
1923 - 1946

Antoni Gwiżdż ps. „Szczygieł”

Urodził się 14 stycznia 1923 r. w Zarzeczcu w powiecie cieszyńskim. Był żołnierzem Zgrupowania Oddziałów Leśnych VII Okręgu Wojskowego Narodowych Sił Zbrojnych kpt. Henryka Flamego ps. „Bartek”. Służył w grupie dowodzonej przez sierż. Franciszka Machalicę ps. „Pszczółka”. Został zamordowany we wrześniu 1946 r. w Starym Grodkowie przez funkcjonariuszy komunistycznego aparatu bezpieczeństwa w ramach operacji o kryptonimie „Lawina”.

Szczątki Antoniego Gwiżdża zostały odnalezione wiosną 2016 r. w wyniku prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN w Starym Grodkowie.

Władysław Januszewski
1923 - 1946

Władysław Januszewski ps. „Blondyn”

Urodził się 28 czerwca 1923 r. w Bugaju w powiecie zawierciańskim. W czasie okupacji służył

w AK. W kwietniu 1945 r. wstąpił do drużyny Pogotowia Akcji Specjalnej NSZ ppor. Antoniego Sękowskiego ps. „Witold”, „Konrad”, „Metys”. Był uczestnikiem wielu akcji zbrojnych. Został aresztowany w lipcu 1945 r. przez PUBP w Będzinie i po brutalnym śledztwie skazany 28 lutego 1946 r. przez Wojskowy Sąd Okręgowy IV w Katowicach na karę śmierci, którą wykonano 4 maja 1946 r. w katowickim więzieniu przy ul. Mikołowskiej.

Szczątki Władysława Januszewskiego zostały odnalezione w kwietniu 2021 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na cmentarzu parafialnym przy ul. Wróblewskiego w Katowicach-Bogucicach.

Zdzisław Kafarski
1927 - 1944

Zdzisław Kafarski

Urodził się 17 czerwca 1927 r. w Chodczu w powiecie włocławskim. Zmarł 13 kwietnia 1944 r. w niemieckim przewencyjnym obozie dla dzieci i młodzieży polskiej przy ul. Przemysłowej w Łodzi. W akcie zgonu wystawionym przez kierownika obozu jako przyczynę śmierci wpisano zakażenie krwi. Jednakże według relacji więźnia obozu został on zamordowany przez niemieckiego wachmana, który za kradzież chleba powiesił chłopca na wyciągu, po czym utopił w kanale ściekowym. Zdzisław Kafarski zmarł nie odzyskawszy przytomności w izolatce, do której został przeniesiony przez współwięźniów.

Szczątki Zdzisława Kafarskiego zostały odnalezione w lipcu 2023 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na terenie cmentarza rzymskokatolickiego przy ul. Kurczaki w Łodzi.

Józef Kałabun
1910 - 1943

Józef Kałabun

Urodził się 4 lutego 1910 r. w Kazimierzowie w pow. gostynińskim. W okresie międzywojennym po odbyciu służby wojskowej w 10. szwadronie pionierów w Bydgoszczy zamieszkał z rodziną w Siedlcach i pracował jako kolejarz. Zawodem tym trudnił się także podczas okupacji niemieckiej, jednocześnie działając w konspiracji. Należał do grupy niepodległościowej, która organizowała m.in. akcje sabotażowe na liniach kolejowych. Za swą działalność został aresztowany przez władze niemieckie w 1941 r. i osadzony w obozie karnym w okolicach Krakowa. Następnie był przetrzymywany w więzieniach w Radomiu i Krakowie. Józef Kałabun został rozstrzelany 11 listopada 1943 r. w więzieniu św. Michała przy ulicy Senackiej w Krakowie.

Szczątki Józefa Kałabuna zostały odnalezione w lipcu 2023 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Tadeusz Mańkowski
1923 - 1946

Tadeusz Mańkowski ps. „Skała”

Urodził się 28 października 1923 r. w Stężycy w powiecie garwolińskim. Od 1943 r. był członkiem oddziału AK dowodzonego przez Aleksandra Zdybickiego ps. „Kruk”. Po zakończeniu wojny pozostał w konspiracji uczestnicząc w akcjach wymierzonych m.in. przeciwko funkcjonariuszom MO na terenie pow. garwolińskiego oraz kozienickiego. W czerwcu 1946 r. wraz z „Krukiem” przybył na Wybrzeże, gdzie kontynuował działalność podziemną m.in. kolportując ulotki antykomunistyczne i antyradzieckie w Gdańsku i Sopocie. Został zatrzymany w lipcu 1946 r. przez funkcjonariuszy PUBP w Sopocie i po procesie prowadzonym w trybie doraźnym przed WSR w Gdańsku został skazany 13 września 1946 r. na karę śmierci. Wyrok wykonano przez rozstrzelanie 25 października 1946 r. w Więzieniu Karno - Śledczym w Gdańsku.

Szczątki Tadeusza Mańkowskiego zostały odnalezione w lipcu 2015 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na terenie Cmentarza Garnizonowego w

Gdańsku.

Józef Matusik
1925 - 1946

Józef Matusik ps. „Ponury”

Urodził się 15 lutego 1925 r. w Wólce Lubielskiej w powiecie wyszkowskim. Od czerwca 1945 r. należał do lokalnych struktur NSZ, będąc członkiem oddziału dowodzonego przez Jana Malinowskiego ps. „Bug”. Został aresztowany w sierpniu 1945 r. przez funkcjonariuszy PUBP w Pułtusk. Wyrokiem z 5 stycznia 1946 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie skazał go na karę śmierci, którą wykonano przez rozstrzelanie 29 stycznia 1946 r. w Więzieniu Karno -Śledczym Warszawa III („Toledo”).

Szczątki Józefa Matusika zostały odnalezione w kwietniu 2017 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na terenie kwatery 45N Cmentarza Bródzińskiego w Warszawie.

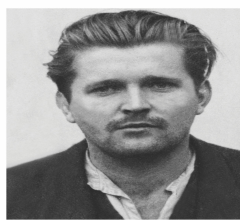

Maria Nazaruk
1908 - 1950

Maria Nazaruk

Urodziła się 25 marca 1908 r. w Chrabostówce w powiecie hajnowskim. Została oskarżona o tzw. wrogą propagandę i występowanie przeciwko kolektywizacji wsi oraz zakładanie PGR. Według oficjalnej wersji popełniła samobójstwo przez powieszenie w areszcie Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Bielsku Podlaskim 30 stycznia 1950 r.

Szczątki Marii Nazaruk zostały odnalezione podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN w listopadzie 2022 r. na terenie cmentarza parafialnego przy ul. Wojska Polskiego w Bielsku Podlaskim.

Stanisław Ochnio
1927 - 1951

Stanisław Ochnio ps. „Granat”

Urodził się 6 grudnia 1927 r. w Puławach. Od maja 1943 r. był członkiem AK w Rejonie 8 Obwodu Puławy, gdzie pełnił funkcję łącznika i kolportera. W styczniu 1945 r. wstąpił do WP i służył w jednostce KBW w Biłgoraju, skąd zdezerterował z całą kompanią w maju 1945 r. Dołączył do zgrupowania Mariana Bernaciaka „Orlika”. Po jego śmierci został przeniesiony do oddziału Zygmunta Wilczyńskiego „Żuka” w Inspektoracie Zrzeszenia „WiN” Puławy gdzie pełnił funkcję dowódcy drużyny. Po ujawnieniu się w marcu 1947 r. przed PUBP w Puławach już w czerwcu dołączył ponownie do reaktywowanej grupy „Żuka”, pełniąc funkcję dowódcy ochrony i adiutanta komendanta. Po aresztowaniu Wilczyńskiego i rozbiciu podległych mu struktur, kontynuował działalność konspiracyjną na czele grupy byłych podkomendnych i współpracowników „Orlika” oraz „Żuka”. Został aresztowany we wrześniu 1950 r. w Łodzi przez funkcjonariuszy WUBP w Lublinie. Wyrokiem z 31 lipca 1951 r. WSR w Lublinie skazał go na karę śmierci, którą wykonano 17 listopada 1951 r. w więzieniu na Zamku w Lublinie.

Szczątki Stanisława Ochnio zostały odnalezione w kwietniu 2023 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

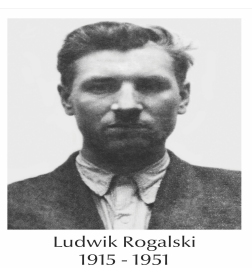
Bolesław Pronobis
1917 - 1946

Bolesław Pronobis ps. „Ikar”, „Irys”, „Szczerbiec”, „Wolny”

Urodził się 23 kwietnia 1917 r. w Nivce w powiecie będzińskim. W czasie kampanii wrześniowej uczestniczył m.in. w walkach w obronie Lwowa. W lipcu 1944 r. utworzył oddział partyzancki włączony w szeregi I batalionu 16. pp Obwodu AK Tarnów, z którym wziął udział w akcji „Burza”. W maju 1945 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy MO w Tarnowie i osadzony w tamtejszym więzieniu, skąd zbiegł wraz z innymi żołnierzami AK. Spośród uwolnionych konspiratorów utworzył oddział partyzancki NSZ „Huragan” operujący w okolicach Trzemesznej. W sierpniu 1945 r. oddział ten został rozwiązany. Pronobis wyjechał do Krakowa, gdzie ukrywał się. Na początku 1946 r. został aresztowany przez funkcjonariuszy PUBP w Będzinie i osadzony w więzieniu św. Michała

w Krakowie. Jako jeden z więźniów współorganizował i czynnie uczestniczył w akcji Zgrupowania Partyzanckiego „Błyskawica” Józefa Kurasia „Ognia” z 18 sierpnia 1946 r., która doprowadziła do uwolnienia 64 osadzonych. Po ucieczce Pronobis działał w zgrupowaniu „Ognia”. W listopadzie 1946 r. został aresztowany w Chorzowie i wyrokiem WSR w Katowicach z 3 grudnia 1946 r. skazany na karę śmierci, którą wykonano 17 grudnia 1946 r. w katowickim więzieniu przy ul. Mikołowskiej.

Szczątki Bolesława Pronobisa zostały odnalezione we wrześniu 2019 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na cmentarzu komunalnym w Katowicach Panewnikach.

Ludwik Rogalski
1915 - 1951

Ludwik Rogalski ps. „Szczepan”, „Kanciarz”

Urodził się 14 stycznia 1915 r. w kolonii Zawalów w powiecie hrubieszowskim. Od 1941 r. należał do ZWZ-AK pełniąc funkcję dowódcy komórki łączności podoficerskiej w Obwodzie Zamość, a następnie drużynowego w kompanii „Wiklina” Józefa Kaczoruka „Ryszarda”. Po ujawnieniu się w listopadzie 1945 r. przed komisją likwidacyjną w Zamościu powrócił do konspiracji i od września 1946 r. służył w Rejonie Zrzeszenia „WiN” Kotlice. Od września 1948 r. był członkiem II Inspektoratu Zamojskiego AK jako zastępca komendanta II Rejonu Obwodu Zamość. W kwietniu 1950 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy PUBP w Hrubieszowie i przekazany do siedziby PUBP w Zamościu. Wyrokiem z 26 stycznia 1951 r. WSR w Lublinie na sesji wyjazdowej w Zamościu został skazany na karę śmierci, którą wykonano 4 czerwca 1951 r. w więzieniu na Zamku w Lublinie.

Szczątki Ludwika Rogalskiego zostały odnalezione w kwietniu 2023 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

Karol Rojczyk
1922 - 1946

Karol Rojczyk ps. „Tarzan”

Urodził się 6 maja 1922 r. w Bierach w pow. bielskim. Był żołnierzem Zgrupowania Oddziałów Leśnych VII. Okręgu Wojskowego Narodowych Sił Zbrojnych kpt. Henryka

Flamego ps. „Bartek”. Służył w grupie o kryptonimie „Błyskawica” dowodzonej przez ppor. Józefa Kołodzieja „Wichurę”. Został zamordowany we wrześniu 1946 r. w Starym Grodkowie przez funkcjonariuszy komunistycznego aparatu bezpieczeństwa w ramach operacji o kryptonimie „Lawina”.

Szczątki Karola Rojczyka zostały odnalezione wiosną 2016 r. w wyniku prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN w Starym Grodkowie.

Stanisław Szafranek vel Stefan Pączkowski ps. „Drażał”, „Zajac”

Urodził się 20 kwietnia 1922 r. w Rycicach (obecnie dzielnica Dęblina). W latach 1942 - 1944 należał do AK uczestnicząc w akcjach zbrojnych i dywersyjnych wymierzonych wobec okupanta niemieckiego na terenie woj. lubelskiego oraz mazowieckiego. Po zakończeniu wojny kontynuował działalność niepodległościową będąc członkiem grupy dowodzonej przez Kazimierza Kozaka ps. „Hak”, która dokonywała m.in. aktów sabotażu na kolei. W kwietniu 1946 r. został aresztowany w Dęblinie i przekazany do siedziby WUBP w Warszawie, skąd zbiegł po kilku dniach. Wstąpił do działającego na obszarze powiatu radomskiego i kozienickiego oddziału Leonarda Zdybickiego „Kruka”, który podlegał Komendzie Okręgu Zrzeszenia WiN Lublin. W czerwcu 1946 r. z polecenia Franciszka Jaskólskiego „Zagończyka” przybył na Wybrzeże, gdzie kontynuował działalność podziemną m.in. kolportując ulotki antykomunistyczne i antyradzieckie w Gdańsku i Sopocie. Został zatrzymany w lipcu 1946 r.

i po procesie prowadzonym w trybie doraźnym przed WSR w Gdańsku na sesji wyjazdowej w Sopocie 13 września 1946 r. został skazany na karę śmierci. Wyrok wykonano przez rozstrzelanie 25 października 1946 r. w Więzieniu Karno - Śledczym w Gdańsku.

Szczątki Stanisława Szafranka zostały odnalezione w lipcu 2015 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na terenie Cmentarza Garnizonowego w Gdańsku.

Kazimierz Szczepański
1924 - 1950

Kazimierz Szczepański ps. „Wicher”, „Rydwan”

Urodził się 20 października 1924 r. w Raczynie w powiecie wieluńskim. W maju 1945 r. został powołany do służby w „ludowym” Wojsku Polskim w 12. Szkolnym Pułku Piechoty w Warszawie, skąd zdezerterował w październiku i wrócił w rodzinne strony, gdzie ukrywał się do kwietnia 1946 r. W tym czasie wstąpił do oddziału Konspiracyjnego Wojska Polskiego, dowodzonego przez ppor. Antoniego Pabianiaka „Błyskawicę”. Działalność zbrojną kontynuował w oddziale dywersyjnym KWP krypt. „Wawel” dowodzonym przez Komendanta III Komendy KWP kpt. Jana Małolepszego „Murata”, na czele którego stał od jesieni 1947 r. do lutego 1948 r. Był jednocześnie adiutantem „Murata” oraz pełnił funkcję szefa ds. wyszkolenia w sztabie III Komendy KWP. Jako dowódca oddziału przeprowadził szereg akcji zbrojnych wymierzonych w funkcjonariuszy bezpieki i działaczy komunistycznych oraz zorganizował wiele akcji aprowizacyjnych. W październiku 1947 r. został ranny w zasadzce zorganizowanej przez funkcjonariuszy bezpieki w rodzinnej miejscowości. Udało mu się jednak zbiec i powrócić do działalności konspiracyjnej. Został aresztowany w październiku 1949 r. przez funkcjonariuszy PUBP w Wieluniu. Wyrokiem WSR w Łodzi z 21 kwietnia 1950 r, podczas pokazowego procesu w Wieluniu, został skazany na karę śmierci. Wyrok został wykonany 22 maja 1950 r. w więzieniu przy ul. Sterlinga w Łodzi.

Szczątki Kazimierza Szczepańskiego zostały odnalezione w listopadzie 2019 r. w trakcie prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Smutnej w Łodzi.

Władysław Szpak
1927 - 1951

Władysław Szpak ps. „Brzoza”

Urodził się 25 stycznia 1927 r. w Łunińcu (obecnie teren Białorusi). Po zajęciu Polesia przez Niemców został wywieziony na roboty przymusowe do Rzeszy, gdzie pracował do końca okupacji. Po 1945 r. przeniósł się do Starego Żabna w ówczesnym powiecie kożuchowskim. Od października 1948 r. do kwietnia 1949 r. należał do organizacji Podziemny Związek Walki Młodych działającej na tym terenie. W kwietniu 1949 r. wraz z

21 członkami organizacji został aresztowany przez funkcjonariuszy PUBP w Koźuchowie. Wojskowy Sąd Rejonowy we Wrocławiu wyrokiem z 30 sierpnia 1949 r. skazał Władysława Szpaka na 5 lat pozbawienia wolności. Karę odbywał w więzieniach we Wrocławiu, Rawiczu, Potulicach i Strzelcach Opolskich, a następnie w Ośrodku Pracy Więźniów w Strzelcach Opolskich. Władysław Szpak zmarł w trakcie odbywania kary 4 września 1951 r. w szpitalu powiatowym w Strzelcach Opolskich.

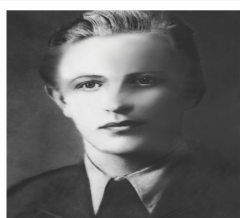
Szczątki Władysława Szpaka zostały odnalezione w marcu 2021 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na terenie cmentarza parafialnego w Strzelcach Opolskich.

Edward Szwejkowski
1929 - 1948

Edward Szwejkowski ps. „Łotr”, „Długi”

Urodził się 6 czerwca 1929 r. w Krynicy w pow. nowosądeckim. Mieszkał z rodziną w Nowym Sączu. Wiosną 1948 r. wstąpił do oddziału partyzanckiego „Wiarusy” działającego w pow. nowotarskim, limanowskim oraz myślenickim. Był członkiem grupy dowodzonej przez Tadeusza Dymła „Srebrnego”. Edward Szwejkowski poległ 30 maja 1948 r. w walce z funkcjonariuszem UB w rejonie przełęczy Siodełko w pobliżu szczytu Dzwonkówka w Beskidzie Sądeckim.

Szczątki Edwarda Szwejkowskiego odnaleziono we wrześniu 2021 r. podczas prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN na cmentarzu komunalnym w Nowym Targu.

Jakub Walczak
1922 - 1946

Jakub Walczak ps. „Kubek”

Urodził się 2 lipca 1922 r. w Szczyrku. Będąc gajowym w Jaworzu Nałężu pod górą Błatnia współpracował ze Zgrupowaniem Oddziałów Leśnych VII Okręgu Wojskowego NSZ kpt. Henryka Flamego „Bartka”. Został zatrzymany w czasie obławy KBW-MO w maju 1946 roku. Po przesłuchaniu i krótkim pobycie w areszcie zwolniono go, po czym wstąpił do

zgrupowania „Bartka” pełniąc służbę w grupie o kryptonimie „Błyskawica” dowodzonej przez ppor. Józefa Kołodzieja „Wichurę”. Został zamordowany we wrześniu 1946 r. w Starym Grodkowie przez funkcjonariuszy komunistycznego aparatu bezpieczeństwa w ramach operacji o kryptonimie „Lawina”.

Szczątki Jakuba Walczaka zostały odnalezione wiosną 2016 r. w wyniku prac poszukiwawczych prowadzonych przez IPN w Starym Grodkowie.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Warszawa

Poszukiwania